

P R Æ F A T I O.

facere. Idque tam religiose feci, ut metuum potius ne nimis censear curiosus, in minutulis adnotandis, quæ aut nullius sint momenti, aut sint manifesta menda.

Id autem facio potissimum, in *ν* paragonico, post *ε* & *ι*, ante consonam, præter morem. Quod sæpius, in Codice præsertim *S*, observo: ut penes Criticos relinquam, an ea non sit verior lectio, ut ut illud *ν* nunc dierum soleamus omittere.

Similiter, *τῶν, τοῦτων*, (aliaque ejusmodi,) etiam in Neutro genere, ut potiore lectionem sæpe retineo; quoniam id in plerisque codicibus sic, ut plurimum, reperio: & est ex usu Attico.

Noto item, præsertim in *C* codice, *αι* pro *αι*, & *αι* pro *η*, item *ης* pro *οις* aut *αις*, & *ω* pro *ο*, & hujusmodi plurima, item *υ* pro *β*, & vice versa; non quod ea non putaverim manifesta menda; sed ut exemplo ostendam, quam in his labi proclive fuerit, ea ætate, atque ibi locorum, ubi *αι, οι, η, ης, αι, ι, υ, υς*, promiscue fere prolata fuerunt, ut *ι* vel *αι*: item *αι, ο* &c. ut *αι, ου*, aut *αι, ος*: ut non mirum sit si id in aliis codicibus MSS. sæpius repariatur.

Alia tamen minutiora sunt, quæ utut aliquando notentur; non tamen operæ pretium putaverim, id semper facere. Ut puta, in *δε* aut *δι* ante vocalem, item *μήτ' μήθ' μήτε, κατ' καθ' κατὰ*, & quæ sunt hujusmodi; in quibus, si Codices consentiunt, illos sequor; si dissentiunt, aut plures sequor, aut judicio utor meo; nec tamen his lectorem semper detineo. Si tamen, vel punctum interveniat, vel emphasis aut alia causa moram in prolatione suadeat, malim (si codices permittunt) integre scribere quam per Apostrophum.

Idem fere dicendum est de vocum Encliticarum accentu; vel retento, vel inclinato, vel penitus amisso; puta *δε ἐστ*, vel *δε ἐστι*, vel *δι ἐστ*, & quæ sunt hujusmodi: qua in re tum plurimum variant codices, tum magnam sibi solent scriptores licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque, in tantillo negotio (præsertim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat,) codices ubi consentiunt sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicitè, ne nimis curiosus videar in re nihili: Permissio interim aliis judicio suo, siquando secus factum malint.

Idem intellige, de vocibus, quæ nunc conjunctim, nunc separatim scribi solent, & quidem pro cuiusque arbitrio: ut *ὡς πε ὡςτε, ὅτι ἐπὶ ὁκέπ, εὐδ' ὅλως εὐδ' ὅλως, μή δὲ μηδὲ, μόνον & μονονὲ, πὶ γὰρ ἐν πειραρῶν, ἐφ' ὅσον ἐφ' ὅσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξ ἀρχῆς, ἐφ' ἐξῆς ἐφ' ἐξῆς, ἐν πινὰ ἐν ὀνπινῶν, τῶτ' ἐστὶ τῶτ' ἐστὶ, δι' ὃ διὰ, γ' ἐν γῶν, & multis aliis: in quibus eam scriptionem sequi sum conatus quo plerique codices plerumque inclinant, ita interim (ut plurimum) ut mihi constans sim, (easdem voces eodem modo scribendo,) nec admodum scrupulose tamen; præsertim siqua ratio aliud suadeat; puta, *δηλονότι*, ubi significat *scilicet, nimirum, &c.* sed *δηλεν ὅτι*, pro *liquet, seu patet quod, &c.**

Similiter, in *ι* subscribendo, aut non subscribendo, (præsertim in quibusdam temporibus Modi Subjunctivi,) ubi etiam peritissimi sive Critici sive Typographi neque inter se, neque sibi semper, consentiunt.

At, in compositis à *καί*, ut *καὶν, καὶν, καὶν, καὶν*, &c; (pro *καὶ ἀν, καὶ ἐν, &c.*) omittere soleo; tum quod in hoc quasi perpetuo consentiant Codices; tum quia *Radulphus Wintertonius* (harum rerum valde curiosus) in Notis suis ad Minores Poëtas, Cantabrigiæ olim editos, (nec sine ratione,) id faciendum contendit: Quoniam, verbi gratia, in *καὶ ἐν*, non tam dicendum sit *αι & ε* (per *Crasin*) in *α* longum coalescere; sed, extrito prius *ι* (per *Thiipsin*), coalescere demum *α & ε* (per *Crasin*) in vocalem longam. Neque retinendum esse extriti *ι* vestigium: quippe cum, quod subscribitur, reputandum sit eo posterius cui subscribitur; neque possit intermedium *ι*, reputari toti *α* longo (ex *α & ε* conflato) posterius; non poterit, per subjectum *ι*, insinuari. Secus autem si habeatur *ι* in posteriori diphthongo, (ut quod cæteris coalescentibus sit posterius.) Adeoque scribendum *χω* pro *καὶ ὁ*, sed *χω* pro *καὶ οἱ*. Quæ quidem non sine ratione dicta sunt. Nec tamen *ἀναιτιρήτως*. Quippe, si quis contrarium malit, regeri posset; Quemadmodum, *ι* quod subscribitur, posterius; ita, qui superscribitur, Spiritus, prior censendus est, quam cui adscribitur vocalis. Cum igitur, in *χω* pro *καὶ ὁ*, Spiritus aspiratus, utut posterioris vocalis *ο* proprius, (adeoque coalescentibus intermedium,) superscribitur vocali *ω* (ex *α & ο* conflata) quasi utramque præcederet: pariter & (intermedia) vocalis *ι*, eidem subscribi posset, utut non utrisque